

Mravný zpěv

pro

mládenci a panny.

Sepsal František Jakl.

1. Libé jaro, milé pro mládenci a panny, jdou rádi do háječku, k svému potěšení, zelený stromeček, pod ním je trávníček, kde sedával s Naninkou, rozmilý Pepíček.

2. S Naninkou tam chodil, ji za ruku vodil, že ji miluje v srdci, to jí vždycky zdělil, Andulko milá, jste-li mně upřímná, potěšte mne slovíčkem, že mne máte ráda.

3. Nad těmito slovy, Naninka odpovíá přijmete prsten zlatý, můj miláčku drahý, moje láska stálá, je pevná co skála, kterou v srdci pro vás mám, není vyskoumaná.

4. Pepíček zdvořile prstýnek přijímá, zamilovaný klenot, na prst si jej dává, praví: na památku ten prsten chci mítí, ten mi bude blažiti mé živobití.

5. Jejich láska milá, dlouho netrvala: přišel posel psaní nes, Naninka se dívala, jak Pepíček zblednul, když psaní rozvinul. z jeho obsahu seznal, že musí na vojnu.

6. Na to záhy ráno, Pepíček se loučí se svými domácími, Bohu je poroučí, otec matka kvílí, Naninka jde s nimi, Pepíčka provázejí k asentirování.

7. Jak byl povoláný, hned ho k tomu měli by se svlékal s oděvu, vstoupil mezi pány, páni oficíři Josefa odvedli, uznali že se hodí mezi dragony.

8. Strašný bol na srdce padlo na milence, oba jsou zarmoucení, jak jsou se zalekli, není pomoc jiná, moje milko drahá, až se z vojny navrátím, pak budeš má žena.

9. Jak se brzy vrátíš, když teprv odcházíš, ach můj zlatý Pepíčku, čím pak mě potěšíš. Pošlu tobě psaní, na den tvého přání, v něm zlaté náušnice, k tvému potěšení.

10. Nemůžu prodloužit mého odejítí, trubači nás svolávají, mám do klidu jítí, a Bohem má Naninko, musím slibu státi, že chci pro krále a vlast, krev svou vylývati.

11. Naposled s vámi moji kamarádi, co jsme s milenky svými, do háje chodili, od vás se ubírám, do cizé krajiny, spomeňte si na mne, se svými milenkami.

12. Vám drazí rodiče, za mé vychování, na tisíckrát děkuju, buďte v stálém zdraví, dále Pán Bůh doufám, že se opět vrátím, abych ten váš zármutek, zas v radost obrátil.

13. Nyní šťastnou dobu, již přicházím domu, kladu se do náruží, mezi svoje bratry, obzvláště milá má. ta mne uvítala, srdečnou láskou v srdci, hned mne přivítala.

14. A tak šťastnou dobu, vstoupili jsme spolu, do stavu manželského, dle našeho slibu, milujem se stále, tak jak n manžele, chceme žít do starosti, v naší blaženosti.

K O N E C.

Nákladem Václava Lisi.

Tiskem Jana Spurného v Praze.